

НАРОДНО СЪБРАНИЕ		
Вх. No	854-01-76	
Дата	24 / 10	2018 г.

ДО
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ

16/10/18

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,

На основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 76, ал. 1 от ПОДНС внасяме законопроект за изменение и допълнение на Наказателния кодекс с мотиви към него и предварителна оценка на въздействието.

Молим, законопроектът да бъде представен за разглеждане и гласуване съгласно установения ред.

ВНОСИТЕЛИ:

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО
СЪБРАНИЕ

Проект!

ЗАКОН

ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ
НА НАКАЗАТЕЛНИЯ КОДЕКС

(обн., ДВ, бр. 26 от 1968 г.; попр., бр. 29 от 1968 г.; изм. и доп., бр. 92 от 1969 г., бр. 26 и 27 от 1973 г., бр. 89 от 1974 г., бр. 95 от 1975 г., бр. 3 от 1977 г., бр. 54 от 1978 г., бр. 89 от 1979 г., бр. 28 от 1982 г.; попр., бр. 31 от 1982 г.; изм. и доп., бр. 44 от 1984 г., бр. 41 и 79 от 1985 г.; попр., бр. 80 от 1985 г.; изм., бр. 89 от 1986 г.; попр., бр. 90 от 1986 г.; изм. и доп., бр. 37, 91 и 99 от 1989 г., бр. 10, 31 и 81 от 1990 г., бр. 1 и 86 от 1991 г.; попр., бр. 90 от 1991 г.; изм. и доп., бр. 105 от 1991 г., бр. 54 от 1992 г., бр. 10 от 1993 г., бр. 50 от 1995 г.; Решение № 19 на Конституционния съд от 1995 г. – бр. 97 от 1995 г.; изм. и доп., бр. 102 от 1995 г., бр. 107 от 1996 г., бр. 62 и 85 от 1997 г.; Решение № 19 на Конституционния съд от 1997 г. – бр. 120 от 1997 г.; изм. и доп., бр. 83, 85, 132, 133 и 153 от 1998 г., бр. 7, 51 и 81 от 1999 г., бр. 21 и 51 от 2000 г.; Решение № 14 на Конституционния съд от 2000 г. – бр. 98 от 2000 г.; изм. и доп., бр. 41 и 101 от 2001 г., бр. 45 и 92 от 2002 г., бр. 26 и 103 от 2004 г., бр. 24, 43, 76, 86 и 88 от 2005 г., бр. 59, 75 и 102 от 2006 г., бр. 38, 57, 64, 85, 89 и 94 от 2007 г., бр. 19, 67 и 102 от 2008 г., бр. 12, 23, 27, 32, 47, 80, 93 и 102 от 2009 г., бр. 26 и 32 от 2010 г., бр. 33 и 60 от 2011 г., бр. 19, 20 и 60 от 2012 г., бр. 17, 61 и 84 от 2013 г., бр. 19, 53 и 107 от 2014 г., бр. 14, 24, 41, 74, 79 и 102 от 2015 г., бр. 32 и 47 от 2016 г.; Решение № 12 на Конституционния съд от 2016 г. – бр. 83 от 2016 г.; изм. и доп., бр. 95 от 2016 г., бр. 13, 54 и 85 и 101 от 2017 г и бр. 55 от 2018 г.)

§ 1. В чл. 116, ал. 1 се създава т. ба:

„ба. извършено в условията на домашно насилие;“.

§ 2. В чл. 127 ал. 2 се изменя така:

„(2) Наказанието е лишаване от свобода от три до десет години, когато деянието по предходната алинея е извършено:

1. спрямо непълнолетно лице или спрямо лице, за което виновният знае, че е неспособно да ръководи постъпките си или че не разбира свойството или значението на извършеното;

2. в условията или в резултат на домашно насилие.“

§ 3. В чл. 131, ал. 1 се създава т. 5а:

„5а. в условията на домашно насилие;“.

§ 4. В чл. 142, ал. 2 се създава т. 5а:

„5а. деянието е извършено в условията на домашно насилие;“.

§ 5. В чл. 142а, ал. 3 се създава т. 3:

„3. в условията на домашно насилие;

§ 6. В чл. 143 ал. 2 се изменя така:

„(2) Наказанието е лишаване от свобода от три до десет години, ако деянието е извършено:

1. от лице по чл. 142, ал. 2, точки 6 и 8;
2. в условията на домашно насилие.“

§ 7. В чл. 144 се създава ал. 4:

„(4) За закана, извършена в условията на домашно насилие, наказанието е:

1. в случаите по ал. 1 – лишаване от свобода до шест години;
2. в случаите по ал. 2 – лишаване от свобода от две до осем години;
3. в случаите по ал. 3 – лишаване от свобода от три до десет години.“

§ 8. В глава втора, раздел V на Особената част се създава чл. 144а:

„Чл. 144а. (1) „Който системно упражнява психическо насилие над друго и от това настъпят вредни последици за пострадалия, ако извършеното не съставлява по-тежко престъпление, се наказва с лишаване от свобода до една година или пробация.

(2) Наказанието по ал. 1 се налага и на онзи, който системно преследва друго с цел да възбуди основателен страх за безопасността му или тази на негови близки, ако извършеното не съставлява по-тежко престъпление.

(3) Преследване по ал. 2 е всяко поведение със заплашителен характер срещу конкретно лице, което има като последица насаждане на чувство на страх у него, като заплашителното поведение може да се изразява в следене на другото лице, включително появяване на местоработата му или на други посещавани от него места за социални контакти и отдих, показване на другото лице, че е наблюдавано, навлизане в нежелана комуникация с него чрез всички възможни средства за комуникация.

(4) Наказанието е лишаване от свобода до пет години, ако деянието по ал. 1 или 2 е извършено в условията на домашно насилие“.

§ 9. В чл. 161 ал. 1 се изменя така:

„(1) За лека телесна повреда по чл. 130, 131, ал. 1, точки 3 – 5 и чл. 132, за престъпленията по чл. 144, ал. 1, 145, 146 – 148а, както и за телесна повреда по чл. 133 и 134, причинена на възходящ, низходящ, съпруг, брат или сестра, наказателното преследване се възбужда по тъжба на пострадалия.“

§ 10. Член 177 се изменя така:

„Чл. 177. (1) Който принуди другиго да встъпи в брак, като употреби за това сила, заплашване или злоупотреба с власт, се наказва с лишаване от свобода от една до шест години.

(2) Наказанието по ал. 1 се налага и на лице, което отвлече другиго, с цел да го принуди да встъпи в брак.

(3) Наказанието по ал. 1 се налага и на лице, което, с цел да принуди другиго да встъпи в брак, чрез въвеждане в заблуждение го склони да премине на територията на друга държава.

(4) Наказанието по ал. 1 се налага и на лице, което по какъвто и да е начин склонява лице, което не е могло да разбира свойството и значението на извършеното, да встъпи в брак или да премине на територията на друга държава с цел да го принуди да встъпи в брак.

(5) Наказанието е лишаване от свобода от три до осем години, когато деянието по предходните алинеи е извършено:

1. от родител, друг сродник или настойник;
2. по отношение на непълнолетно лице;
3. по отношение на две или повече лица;
4. с користна цел.“

§ 11. Член 190 се изменя така:

„Чл. 190. (1) Който принуди другиго да заживее съпружески с някого, като употреби за това сила, заплашване или злоупотреба с власт, се наказва с лишаване от свобода от една до шест години.

(2) Наказанието по ал. 1 се налага и на лице, който отвлече другиго, с цел да го принуди да заживее съпружески с някого.

(3) Наказанието по ал. 1 се налага и на лице, което, с цел да принуди другиго да заживее съпружески с него или с друго лице, чрез въвеждане в заблуждение го склони да премине на територията на друга държава.

(4) Наказанието по ал. 1 се налага и на лице, което по какъвто и да е начин склонява лице, което не е могло да разбира свойството и значението на извършеното, да заживее съпружески с другиго.

(5) Наказанието е лишаване от свобода от три до осем години, когато деянието по предходните алинеи е извършено:

1. от родител, друг сродник или настойник;
2. по отношение на непълнолетно лице;
3. по отношение на две или повече лица;
4. с користна цел.“

§ 12. В чл. 191 ал. 4 се отменя.

§ 13. В чл. 296 се създава ал. 4:

„(4) Ако деянието по ал. 1 е извършено повторно, наказанието е лишаване от свобода от една от пет години.“

ПРЕХОДНИ И ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

§ 14. Когато престъпление, извършено до влизане в сила на този закон, става от общ характер, наказателното производство се образува и провежда по досегашния ред.

§ 15. В Наказателно-процесуалния кодекс (обн. ДВ, бр. 86 от 2005 г.; изм., бр. 46 и 109 от 2007 г.; бр. 69 и 109 от 2008 г.; бр. 12, 27, 32 и 33 от 2009 г.; бр. 15, 32 и 101 от 2010 г.; бр. 13, 33, 60, 61 и 93 от 2011 г.; Решение № 10 на Конституционния съд от 2011 г. – бр. 93 от 2011 г.; изм., бр. 19, 20, 25 и 60 от 2012 г.; бр. 17, 52, 70 и 71 от 2013 г.; бр. 21 от 2014 г., бр. 14, 24, 41, 42, 60, 74 и 79 от 2015 г., бр. 32, 39, 62, 81 и 95 от 2016 г., бр. 13, 63 и 101 от 2017 г., бр. 7 и 44 от 2018 г.) се правят следните допълнения:

1. Създава се чл. 67а:

„Информирание на пострадалия със специфични нужди от защита във връзка с мерките за неотклонение

Чл. 67а. Прокурорът в досъдебното производство и съдът в съдебното производство незабавно уведомяват пострадалия със специфични нужди от защита в случаите, когато:

1. обвиняемият наруши взетата мярка за неотклонение домашен арест или задържане под стража;

2. взетата мярка за неотклонение домашен арест или задържане под стража бъде отменена или заменена с подписка или гаранция.“

2. Създава се чл. 417а:

„Информирание на пострадалия със специфични нужди от защита за освобождаването на осъдения

Чл. 417а. В случаите на чл. 415 или 417, съответният прокурор незабавно уведомява пострадалия със специфични нужди от защита.“

§ 16. В Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (обн., ДВ, бр. 25 от 2009 г.; изм., бр. 74 и 82 от 2009 г., бр. 32 и 73 от 2010 г., бр. 81 от 2011 г., бр. 103 от 2012 г., бр. 15 и 68 от 2013 г., бр. 53 от 2014 г., бр. 42 и 79 от 2015 г., бр. 32 и 81 от 2016 г., бр. 13 и бр. 63 от 2017 г.) се правят следните изменения и допълнения:

1. В чл. 15, ал. 1 се създава т. 6а:

„6а. незабавно уведомява пострадалия със специфични нужди от защита в случаите на чл. 54, ал. 2;”

2. В чл. 54 се правят следните изменения и допълнения:

а) създава се нова ал. 2:

„(2) В досието по ал. 1 се съхраняват и данни, необходими за незабавното уведомяване на пострадалия в случаите, когато лишеният от свобода :

1. избяга;
 2. временно ще напусне мястото за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода при мярка за поощрение по чл. 98, ал. 1, т. 6-9;
 3. бъде освободен в случаите на чл. 176.
- б) досегашната ал. 2 става ал. 3.
3. Създава се чл. 245а:

„Чл. 245а. Когато обвиняемият или подсъдимият наруши взетата мярка за неотклонение задържане под стража, незабавно се уведомява прокурорът в досъдебното производство или съдът, който разглежда делото.“

ВНОСИТЕЛИ:

М О Т И В И

към проекта на Закон за изменение и допълнение на Наказателния кодекс

Според Световната здравна организация насилието е умишлено използване на сила или власт, чрез заплашване или осъществяване на действие срещу друг човек или група хора от общността, което води или има вероятност да доведе до нараняване, смърт, психологическа травма, забавяне в развитието или някаква загуба. Насилието не се ограничава с инциденти, а е поведение, вариращо от словесен тормоз и нагрубяване, заплахи, нежелани сексуални предложения, стигащо до физическо нападение и в краен случай до убийство. Едновременно с това насилието представлява сериозна заплаха за основните човешки права и създава опасност за здравето, правото на живот и правото да бъдеш третиран с уважение. Преживелите насилие го описват като нараняване, травма, нарушаване на целостта не само на тялото, но и на личността.

С чл. 4, ал. 2 от Конституцията на Република България се декларира, че страната ни гарантира живота, достойнството и правата на личността и създава условия за свободно развитие на човека и на гражданското общество. С израза „права на личността” се визират онези предписани от позитивното право и морала основни възможности, които гарантират на всеки човек достоен живот. Предвид това, осъществяването на насилие нарушава основните човешки права, регламентирани в Конституцията, като например правото на живот; правото на лична свобода и физическа и психическа неприкосновеност; забраната за мъчения; правото на сигурност и достойнство; равенството между мъжете и жените и липсата на дискриминация и др.

По неофициални данни всяка четвърта жена в страната е жертва на насилие в ежедневието и дома си. Независимо от конституционно декларираните равни права на жените и мъжете, фактически съществува дискриминация на жените, която се осъществява чрез някои от видовете насилие, които трудно се установяват и доказват. Това включва по-конкретно физическо и психическо насилие, сексуално насилие, включително изнасилване, преследване, противозаконно лишаване от свобода, принудителни бракове, принудителни аборти и насилствена стерилизация, както и сексуален тормоз.

Тези констатации се подкрепят и от анализа на съдебната статистика. Данните от изследване на съдебната практика на десет окръжни съдилища, обхващащи постановените в периода 2012 - 2014 г. присъди за умишлени убийства и опит за убийства на жени, сочи, че в 91% от случаите убийствата на жени са извършени от мъже, 7 % - при съучастие на мъже и жени и само 2% от жени. В 35 % от случаите

убийствата и опитите са убийство на жени са извършени от настоящ или бивш интимен партньор на пострадалата, в 25% - от неин брат, син, внук или друг близък роднина, в 31% - от друг познат мъж, и само в 9 % от случаите - от непознат. В 19% от присъдите изрично се споменава, че жертвата е подложена на системно физическо домашно насилие от страна на извършителя, а в 21 % - че жертвата е била в напреднала възраст или страдаща от тежко физическо или психическо заболяване. При две трети от случаите убийството е извършено в дома на пострадалата.

Предвид изложеното, настоящият проект на Закон за изменение и допълнение на Наказателния кодекс (ЗИД на НК) е свързан с необходимостта да се гарантира адекватна и всеобхватна наказателноправната защита от всякакви актове на насилие над жени, включително домашно насилие. Предложените с него изменения и допълнения имат за цел подобряване на българската законова рамка с оглед превенцията и противодействието на тези форми на престъпно поведение. Мерките, които се предлагат в законопроекта, са навременни и необходими за справяне с констатираното общественоопасно явление. Доколкото се касае до посегателство срещу най-важните обществени блага – живота и здравето на личността, се предлага именно криминализиране на всички форми на насилие, респ. въздействие по отношение на извършителите им посредством най-тежката форма на държавна принуда, каквато се явява наказанието.

С проекта се допълват квалифицираните състави на убийството и телесните повреди с цел инкриминиране на всички форми на домашно насилие, които ескалират до посегателство срещу живота или здравето на лицата. Към настоящия момент тези престъпления са квалифицирани с оглед особеностите на предмета, когато са извършени срещу майка, баща, биологично дете, бременна жена, малолетно или непълнолетно лице, или лице в безпомощно състояние. В тези квалифицирани състави не са включени случаи на насилствени действия срещу бивши или настоящи съпрузи. Предвид факта, че домашното насилие в интимните отношения най-вече се проявява под формата на физическо насилие, особено между настоящи и бивши съпрузи, се налага в НК да бъде въведена законова гаранция, че физическото насилие ще бъде по-тежко наказуемо.

С проекта на ЗИД на НК извършването на съответните деяния в условията на домашно насилие се въздига като квалифициращи признаци в системата на редица престъпни посегателства – подпомагането и склоняването на другото към самоубийство, отвличането, противозаконното лишаване от свобода, принудата, заканата с престъпление. Това следва да доведе до промяна в разбирането на обществото, че домашното и психическото насилие е личен въпрос и че държавата не носи отговорност за предотвратяването му.

С проекта на ЗИД на НК се предлага и инкриминирането на деяния, чрез които системно се упражнява психическо насилие спрямо друго лице, от което са настъпили вредни последици за пострадалия. Психическото насилие е почти невидима и все пак широко разпространена форма на насилие. То не оставя видими следи по тялото на жертвата, но оставя дълбоки и трайни белези, които много трудно зарават. Това често се случва в интимните отношения или в домашни условия, но може да се случи и в други ситуации, като например на работното място или в училищна среда.

Психическото насилие се определя като умишлено сериозно засягане на психологическата неприкосновеност на дадено лице чрез принуда или заплаха. То може да бъде упражнявано посредством различни средства и методи, като например вербално насилие, крещене, заплахи, тормоз, сплашване, постоянно критикуване, засрамване, порицаване, използване на обидни имена и епитети, присмиване, имитиране и публично унизяване, изолиране на жертвата чрез лишаване от средства за независими дейности, лишаване на жертвата от средства за издръжка или икономическа независимост и т.н.

До момента в Наказателния кодекс не се криминализира психическото насилие като конкретна форма на насилие над пострадалия, а някои негови форми са елемент от изпълнителното деяние на престъпления по чл. 143 НК, по чл. 144 НК и някои други. Липсва адекватна наказателноправна закрила от възможните форми на психическо насилие. Поради това и категорично се налага изводът, че действащото наказателно законодателство не отговаря на европейските и световни стандарти в тази насока.

Ето защо с новия чл. 144а, ал. 1 от проекта се предлага и криминализирането на психическо насилие, от което са настъпили вредни последици за пострадалия. Предвижда се системното упражняване на психическо насилие да се наказва с лишаване от свобода до една година или с пробация, а в случаите, когато престъплението е извършено в условията на домашно насилие, като се предлага наказанието да е лишаване от свобода до пет години. Това престъпление е уредено като такова на системно извършване, за да не се санкционират еднократните изолирани актове на насилие, които не разкриват достатъчно висока степен на обществена опасност, освен ако не са престъпления по друг законов текст и като резултатно.

Към момента действащото българско законодателство не осигурява адекватни санкции и спрямо извършителите, които системно чрез поведение със заплашителен характер срещу конкретно лице насаждат чувство на страх за неговата безопасност или тази на негови близки. В законодателството на повечето европейски държави се

наблюдава тенденция за криминализиране на „преследването“ като конкретно престъпление и осигуряване защита за жертвите, тъй като то предполага повтарящ се начин на поведение. Според проучване от 2011 г. почти половината от страните-членки на ЕС са въвели специална разпоредба във връзка с преследването в наказателните си кодекси. Тъй като тактиките на преследване са разнообразни и динамични, особено поради все по-популярните цифрови технологии, повечето от страните, които криминализират това поведение, използват широка терминология и включват неизчерпателни списъци на възможните тактики на преследване.

Констатираните празноти в българското наказателно законодателство се отстраняват с инкриминиране на всички форми на системно преследване в член 144а, ал. 2 НК. Предлага се да се наказва с лишаване от свобода до една година или с пробация онзи, който системно преследва друго с цел да възбуди у него страх за безопасността му или тази на негови близки, ако извършеното не съставлява по-тежко престъпление. Подобно на психическото насилие преследването също е уредено като престъпление на системно извършване, за да се подчертае, че най-тежката форма на държавна принуда е оставена действително за случаите, в които поведението на дееца има системен характер и трайно нарушава установения правов ред. Съставът е уреден като субсидиарен, за да се подчертае, че ще намери приложение само в случаите, в които преследването не е ескалирало до прояви, които са по-тежко наказуеми, съобразно действащото законодателство. Престъплението е предвидено да се наказва по-тежко - с лишаване от свобода до пет години, ако е извършено в условията на домашно насилие.

С проекта се предлага промяна в характера на някои престъпления, свързани с насилие, от такива, които се преследват по тѣжба на пострадалия, в такива, които са от общ характер. Касае се за всички случаи на умишлено причиняване на средна или тежка телесна повреда. Предложеното изменение на чл. 161, ал. 1 от НК е продиктувано от констатацията, че голяма част от престъпленията, които се изменят и допълват с настоящия проект на ЗИД на НК, са престъпления, обикновено извършени от интимен партньор, член на семейството или други лица в близкия социален кръг на жертвата. Тази близост често поставя жертвата в трудна ситуация за целите на наказателното преследване. Жертвите на насилие, включително и на домашно насилие, преживяват висока степен на страх, срам и безпомощност, с оглед на личната им близост с извършителите, поради което в повечето случаи не успяват да заведат наказателно производство срещу тях. С промяната на чл. 161, ал. 1 от НК всички форми на домашно насилие, водещи до по-сериозно засягане на телесната неприкосновеност, ще се преследват *ex officio*, което е съществен

елемент от осигуряването на правосъдие за жертвите на домашно насилие, като се гарантира техния достъп до съд.

Въпреки че Наказателният кодекс криминализира принудителните бракове, той все пак не предвижда наказателната отговорност в случаите на преминаване на лицето извън територията на страната с цел принудително встъпване в брак или заживяване на съпружески с другото. Ето защо се изменят чл. 177 и чл. 190 НК. Изменението цели да се осигури ефективна закрила за потенциалните жертви на принудителни бракове, които може да бъдат задължени от техните семейства да напуснат страната на пребиваване, за да встъпят в брак в страната, от която произхожда тяхното семейство.

С проекта се предлага създаването на квалифициран състав на престъплението от чл. 296 НК. Налагането на по-високи санкции при неизпълнение на съдебно решение или на заповед за защита от домашно насилие от една страна ще даде по-реална и навременна закрила на пострадалите, а от друга – ще засили превантивния ефект на наказанието.

Редица международни и европейски актове закрепват високи стандарти за закрила срещу заплахи, преследване и повторна виктимизация както на жертвите на престъпления, така и на техните семейства и свидетелите им. Тези стандарти са относими към всички етапи на наказателното производство, а държавите са длъжни да предприемат необходимите мерки за тяхното спазване.

Анализът на българския Наказателно-процесуален кодекс (НПК) показва, че той е в значителна степен съответства на посочените стандарти за защита на пострадалия, но все още някои от тях не са напълно въведени. По тази причина е предложено допълването на НПК с нови две разпоредби чл. 67а и чл. 417а, които предвиждат незабавно информиране на пострадалия със специфични нужди от защита в случаите, когато задържаният извършител на насилието избяга или бъде пуснат на свобода временно или окончателно.

В тази връзка са и предложените изменения в Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража (ЗИНЗС). Така пострадалият ще може при необходимост да вземе допълнителни мерки, наред с предприетите от компетентните държавни органи, за да намали опасността от ново насилие с цел отмъщение или сплашване, респ. психически ще се подготви за възможна среща с извършителя на насилието.

Предложеният § 16 от законопроекта е свързан с разгледаното по-горе изменение на чл. 161, ал. 1 от НК. В него изрично се посочва, че когато престъпление, извършено до влизане в сила на този закон, става от общ характер, наказателното производство ще се движи по досегашните

правила. Доколкото чл. 161, ал. 1 от НК е твърде специфичен и формално разграничава престъпленията от общ характер и престъпленията, за които наказателното преследване се възбужда по тѣжба на пострадалия, то § 16 е въведен с оглед избягване на спорове в практиката, която промяната може да предизвика.

ВНОСИТЕЛИ:

ПРЕДВАРИТЕЛНА ОЦЕНКА НА ВЪЗДЕЙСТВИЕТО **на Закон за изменение и допълнение на Наказателния кодекс**

I. Основания за законодателната инициатива

Настоящата законодателна инициатива е наложителна с оглед на статистически данни за увеличаване на случаите на извършване на насилие. През изминалата 2017 година са изпълнени 2 432 съдебни заповеди за защита на пострадали от домашно насилие лица. Според данните на Министерството на вътрешните работи (МВР) през 2017 година най-много заповеди за защита на жертви от домашно насилие са изпълнени в София. В столицата 351 души са поискали защита от полицията. На второ място по брой заповеди е Пловдив-град, където са изпълнени 205 такива заповеди. След това в списъка се нареждат Варна - 185 заповеди, Бургас - 163 заповеди, Пловдив-област - 115, Стара Загора - 97, Плевен - 72 и София-област - 49 заповеди.

Анализ от практиката на десет окръжни съдилища в страната в периода 2012-2014 г. сочи, че в 91 % от случаите на убийства и опити за убийства на жени, извършителите са мъже. В 7 % са с участие на мъже и жени и само в 2 процента на жени. В 35 % от случаите убийствата са извършени от настоящ или бивш интимен партньор, в 25 % - от брат, син, внук или друг близък роднина, в 31 % - от друг познат мъж и само в 9 % - от непознат. Също така, в 19 % от делата изрично се споменава, че жертвата е била подложена на системно физическо насилие от страна на извършителя. Две трети от убийствата на жени са били извършени в дома на пострадалата.

II. Заинтересовани страни

Като заинтересовани групи могат да бъдат определени на първо място пострадалите от домашно или психическо насилие лица, на които приемането на предложените промени би осигурило реална и навременна помощ и закрила.

Пряко засегнати са и лицата и организациите, подпомагащи жертвите на домашно или психическо насилие.

Заинтересовани от промяната е цялото общество, защото чрез нея се оказва подкрепа и закрила на най-уязвимите лица.

III. Анализ на разходите и ползите

Законопроектът не предвижда поемането на определени разходи от страна на държавата.